

p/cco/o

รสชาติเล็กจระระหว่างบรรทัด

หนังสือเล่มนี้ที่คุณตามหา

お探し物は図書室まで

มิจิโกะ อาโอยามะ

เขียน

อนพล ศักดิ์สมุทรนันท์

แปล

ก า ร อ่ า น คื อ ร า ก ฐ า น ที่ ส ำ ค ัญ

แม้เป็นเพียงเรื่องราวสั้นๆ แต่จะเป็นหนังสือแบบใด
ก็ขึ้นอยู่กับมุมมองของแต่ละคน ช่างน่าสนใจเหลือเกิน

– มิจิโกะ อาโอยามะ



หนังสือคุณภาพ
โดยอมรินทร์กรุ๊ป

คำแนะนำนักพิมพ์

“หาอะไรรออยู่หรือ”

หากตีความประโยคร้องทักเรียบง่ายจากตัวละครที่เปี่ยมล้นเสน่ห์ ซึ่งปรากฏในเล่มนี้ก็จะคิดได้สองแง่ หนึ่งคือหมายถึงว่ากำลังตามหา “หนังสือ” อะไรในห้องสมุด แต่อีกนัยหนึ่งคือการถามว่ากำลังตามหาอะไรใน “ชีวิต”...

ประเทศญี่ปุ่นมีทั้งห้องสมุดและหอสมุด ซึ่งหอสมุดหมายถึงสถานที่รวบรวมหนังสือเป็นจำนวนมากและขนาดใหญ่ ส่วนห้องสมุดจะเป็นสถานที่ที่มีพื้นที่ไม่มากและมีจำนวนหนังสือไม่เยอะ แทรกตัวเป็นส่วนหนึ่งของชุมชน ในหนังสือเล่มนี้ สถานที่ที่เอียวรายผู้คนคือ “ห้องสมุด” ซึ่งตั้งอยู่ในคอมมูนิตีเฮาส์ เพื่อให้ประชาชนในพื้นที่เขตนั้นได้อ่านและยืมหนังสือฟรี มีบรรณารักษ์ผู้นำพิศวงและเหล่านักอ่านผู้ชมขานบังเอิญมาหาหนังสือ แต่กลับได้พบ “ภาคผนวก” ที่เหมือนเป็นการชี้ทางสว่างกลับไปด้วย

มิจิโกะ อาโอยามะ เป็นนักเขียนที่มีผลงานทรงคุณค่าซึ่งได้รับการตีพิมพ์เป็นภาษาไทย ได้แก่ *โกไกอุ่น ๆ กับคุณในวันพฤหัสบดี* และ *ซาเซียวุ่น ๆ กับคุณในวันจันทร์* ซึ่งนอกจากจะเป็นนักเขียนมือรางวัลจากฝั่งญี่ปุ่นแล้ว เธอยังเป็นนักเขียนที่ครองใจแฟนนักอ่านชาวไทย ด้วยสำนวนการเขียนที่ตอบรับความเจ็บปวดแห่งชีวิตประจำวันของคนยุคใหม่ ซ้ำยังกระแทกกระทั้นถ้อยคำสำคัญแห่งการเอียวรายจนแทบหลังน้ำตา ไม่แปลกใจเลยว่าทำไมเมื่อหยิบหนังสือทุกเล่มของเธอขึ้นมาจึงเหมือนได้เปิดรับอ้อมกอดของเพื่อนสนิทคนหนึ่ง และรู้สึกเหมือนได้รับการเอียวรายในท้ายที่สุด

สารบัญ

บทที่ 1

โทโมกะ	ยี่สิบเอ็ดปี	พนักงานขายเสื้อผ้าสตรี	1
--------	--------------	------------------------	---

บทที่ 2

เรียว	สามสิบห้าปี	แผนกบัญชี บริษัทผลิตเฟอร์นิเจอร์	53
-------	-------------	----------------------------------	----

บทที่ 3

นัทสึมิ	สี่สิบปี	อดีตบรรณารักษาริตยสาร	112
---------	----------	-----------------------	-----

บทที่ 4

อิโรยะ	สามสิบปี	ว่างงาน	175
--------	----------	---------	-----

บทที่ 5

มาซาโอะ	หกสิบห้าปี	เกษียณอายุ	230
---------	------------	------------	-----

หนังสือจริงที่ปรากฏในผลงานเล่มนี้	291
-----------------------------------	-----

เกี่ยวกับผู้เขียน	293
-------------------	-----

ส่งท้ายจากผู้แปล	294
------------------	-----

เกี่ยวกับผู้แปล	295
-----------------	-----

บทที่ 1

โทโมกะ

ยี่สิบเจ็ดปี

พนักงานขายเสื้อผ้าสตรี

ฉันมีแฟนแล้วนะ ซายะส่งข้อความทางไลน์มาเช่นนั้น “เป็นคนแบบไหนหรอ” ฉันถาม เธอตอบกลับเพียงว่า “เป็นหมอ”

ทั้งที่ฉันตั้งคำถามชัดเจนว่า “เป็นคนแบบไหน” แต่เธอกลับบอกแค่อาชีพ ไม่ลงรายละเอียดใด ไม่ว่านิสัยหรืออุปนิสัยภายนอก หมอก็มีหลายประเภทไม่ใช่หรือ

แต่นั้นอาจหมายความว่า บุคคลดังกล่าวคงบรรยายด้วยคำนั้นได้รวดเร็ว ง่ายตาย และเข้าใจไม่ยากนั่นเอง อย่างที่ว่ากันว่าอาชีพคือเครื่องบ่งชี้บุคลิกภาพของผู้คน ฉันเองคล้ายจะนึกภาพออกเล็กน้อยเมื่อได้ยินคำว่าหมอ แต่คงเป็นเพียงการเหมารวมกว้างๆ หรือไม่ก็จินตนาการด้วยทัศนคติส่วนตัวล้วนๆ

ถ้าอย่างนั้นหากมองจากสายตาคนทั่วไป อาชีพของฉันจะก่อกำเนิดบุคลิกภาพแบบไหน คนไม่รู้จักกันจะเข้าใจตัวตนของฉันได้หรือเปล่า

บนหน้าจอสมาร์ทโฟนปรากฏข้อความแจ้งเตือนบนพื้นหลังสีฟ้าอ่อนเหมือนท้องนภา เผยเรื่องราวของแฟนใหม่ที่เธอเล่าว่ารู้จักกันผ่านการนัดบอด

ซายะเป็นเพื่อนแถวบ้านของฉัน คบหากันมาตั้งแต่สมัยมัธยมปลาย หลังจากฉันย้ายมาโตเกียวเพื่อเรียนต่อระดับวิทยาลัย

จนได้งานทำ เราก็ยังติดต่อกันบางครั้งอย่างที่เห็น

‘โทโมกะละ พักนี้เป็นยังไงบ้าง’

นิ้วของฉันชะงักไปครู่หนึ่งเมื่อเห็นข้อความจากชายะ ‘ไม่รู้
จะอธิบายความรู้สึกอย่างไร

เมื่อพิมพ์อักษร ส ลงไป ระบบสะกดคำอัตโนมัติแนะนำคำแรก
ขึ้นมาว่า “สนุกดี” ฉันจึงกดส่งไปทั้งแบบนั้น แม้ความจริงตั้งใจจะ
พิมพ์ว่า “สุดเหวี่ยง” ก็ตาม

ที่ทำงานของฉันคือเอเดน

ชูเปอร์มาร์เก็ตครบวงจรแห่งนี้มีชื่อเดียวกับแดนสวรรค์ ฉัน
จะสวมเสื้อกั๊กสีดำคู่กับกระโปรงรัดรูป คอยกดเครื่องคิดเงินบริการ
ลูกค้าทุกวัน ไม่ว่าฤดูใบไม้ผลิ ฤดูร้อน ฤดูใบไม้ร่วง รวมถึงฤดูหนาว
ที่กำลังแฉะเวียนมา นับตั้งแต่เรียนจบจากวิทยาลัยและเข้าทำงาน
รู้ตัวอีกทีเวลาก็ผ่านไปกว่าครึ่งปีแล้ว

เดือนพฤศจิกายน ภายในชูเปอร์มาร์เก็ตเปิดเครื่องทำความร้อน
ปลายเท้าที่โอบอุ้มด้วยถุงน่องอบอุ่นขึ้นอยู่ภายในรองเท้าแคชชัวร์แสน
อึดอัด ฉันสัมผัสได้ว่านิ้วเท้าซึ่งถูกบีบรัดไว้นั้นหนากำลังเหี่ยวฝ่อ
ขณะที่เหงื่อซึมออกมาไม่หยุด

ผู้หญิงที่ทำงานในองค์กรมีเครื่องแบบทุกคนคงมีรูปลักษณะ
ประมาณนี้ทั้งสิ้น แต่สิ่งพิเศษที่มีเฉพาะในเอเดนคือเสื้อเบลาสีสี
คอรัลฟิงค์ เหมือนสีพีชเจือสีส้มเล็กน้อย ฉันเรียนรู้จากตอนฝึกงาน
ว่ามันคือสีที่บริษัทจ้างผู้เชี่ยวชาญด้านคู่สีให้ออกแบบโดยเฉพาะ
นอกจากภาพลักษณ์ด้านความสดใสและอ่อนโยนแล้ว อีกเหตุผลหนึ่ง
คือ “เหมาะกับสตรีทุกวัย” ฉันเข้าใจเรื่องนั้นอย่างถ่องแท้ทันทีหลังจาก

เริ่มทำงานจริง

“คุณฟูจิ ฉันพักเสร็จเรียบร้อยแล้วค่ะ เชิญคุณพักได้เลย”

คุณนุมะอูจิ พนักงานพาร์ทไทม์เดินกลับมาตรงเคาน์เตอร์คิดเงิน แล้วพูดขึ้น ลิปติดที่ทามาใหม่เปล่งประกายวับวาม

ฉันประจำอยู่ในแผนกเสื้อผ้าสตรีของพื้นที่จำหน่ายสินค้าประเภทเครื่องนุ่งห่ม คุณนุมะอูจิเป็นพนักงานมากประสบการณ์ ปฏิบัติหน้าที่ต่อเนื่องยาวนานมาถึงสิบสองปี เดือนที่แล้วเธอบอกว่า “เลยวันเกิดเข้าสู่วัยเลขห้าแล้ว” ไม่น่าใช่สิสิบสี่ปีหรือหกสิบหกปี ดังนั้นคงเป็นห้าสิบห้าปี เธอมีอายุไล่เลี่ยกับแม่ของฉันเลย

อย่างนี้เอง เสื้อเบลลาส์สีคอรัลพั้งค์ดูเข้ากับคุณนุมะอูจิเป็นอย่างดีเช่นกัน บริษัทเลือกใช้เสื้อเบลลาส์สีนี้โดยคำนึงจากปัจจัยสำคัญว่ามีพนักงานหญิงสูงวัยที่ทำงานแบบพาร์ทไทม์อยู่จำนวนมากนั่นเอง

“คุณฟูจิ ช่วงนี้กลับจากพักค่อนข้างช้านะ ช่วยระวังด้วย”

“...ขอโทษค่ะ”

คุณนุมะอูจิดำรงบุคลิกผู้นำอยู่เสมอ แม้ตอนอยู่ในกลุ่มพนักงานพาร์ทไทม์ด้วยกันก็ตาม ราวกับเป็นสาววัยรุ่นนักเรียน จุกจิกไปทุกอย่าง ยิบย่อย ฉันคิดเช่นนั้นอยู่เสมอเหมือนกัน แต่คงเถียงอะไรไม่ได้เพราะเธอพูดถูกทุกอย่าง

“ถ้าฉันขอตัวก่อนนะคะ”

ฉันคอมพิวเตอร์หะให้คุณนุมะอูจิเล็กน้อยแล้วออกจากเคาน์เตอร์คิดเงิน เมื่อเดินผ่านสินค้าที่วางไม่เป็นระเบียบก็รู้สึกติดใจสงสัยจนต้องยื่นมือออกไป ทันใดนั้นลูกค้ายคนหนึ่งเอ่ยเรียก

“นี่ เธอ”

ฉันหันหลังกลับ เป็นลูกค้ายหญิง อายุคงประมาณคุณนุมะอูจิ

ใบหน้าปราศจากร่องรอยเครื่องสำอาง เธอสวมเสื้อกันหนาวขนเปิด
ที่ใสจนเก่าได้ที่ สะพายกระเป๋าเป้ถลอกปอกเปิก

“คิดว่าตัวไหนดี”

ลูกค้าถือเสื้อไหมพรมสองตัวไว้ในมือข้างละตัวแล้วชี้ให้เห็น
ชัดเจน เป็นเสื้อคอวีสีม่วงแดงกับเสื้อคอเต่าสีน้ำตาล

ที่นี้ต่างจากร้านเสื้อผ้าทั่วไป เราจะไม่เข้าไปคุยกับลูกค้าเอง
โดยตรง นั่นถือเป็นเรื่องน่ายินดีสำหรับฉันมาก แต่แน่นอน เมื่อถูก
ลูกค้าสอบถามก็ต้องให้บริการเต็มที่

แต่สินค้าจัดวางอย่างไม่เป็นระเบียบชนิดหน่อย รู้แบบนี้ปล่อย
ผ่านไปแล้วหนีไปพักดีกว่า ฉันคิดเช่นนั้นพลางดูเสื้อไหมพรมทั้งสองตัว
เปรียบเทียบกันก่อนเปรยขึ้นว่า “นั่นสีนะคะ...” แล้วชี้ไปทางตัว
สีม่วงแดง

“ตัวนี้น่าจะดีคะ สีล้นสดใส”

“จ้ะเหวอ ดูเด่นเกินไปสำหรับฉันหรือเปล่า”

“ไม่เลยคะ แต่ถ้าอยากได้แบบสุ่มลักหน่อย ตัวสีน้ำตาลก็ใช้ได้
นะคะ ช่วงคอดูอบอุ่นดีด้วย”

“แต่ฉันว่าตัวนี้จัดไปหน่อยนะ”

ปฏิจาวิชันาเปล่าประโยชน์ยังดำเนินต่อไป “ลองสวมดูไหมคะ”
ฉันลองเสนอ แต่อีกฝ่ายกลับบอกว่าไม่เป็นไร ชี้เกี่ยจลอง ฉันอยาก
ถอนหายใจ แต่อดทนไว้ เอื้อมมือไปแตะเสื้อไหมพรมสีม่วงแดง

“ดิฉันคิดว่าตัวสีสวายนี้น่าจะเหมาะกับคุณลูกค้านะคะ”

เมื่อฉันบอกเช่นนั้น บรรยากาศก็เปลี่ยนไปในที่สุด

“จ้ะเหวอ”

ลูกค้าเพ่งมองสเวตเตอร์ไหมพรมสีม่วงแดงครู่หนึ่งก่อนเงยหน้าขึ้น

“งั้นเอาตามที่เราว่าก็แล้วกัน”

ลูกค้าเดินไปเข้าแถวที่เครื่องคิดเงิน ฉันพับเสื้อคอเต่าสีน้ำตาล แล้วนำกลับไปวางบนชั้น เวลาพับเสื้อสีบานที่ถ้วนของฉันหมดไปถึง ลิบห่านาที่แล้ว

ฉันใช้ประตูสำหรับพนักงานเดินออกมาด้านหลัง สวนกับ พนักงานร้านแบรนต์เนมซึ่งมีกลุ่มลูกค้าเป็นเหล่าวัยรุ่น กระโปรงบาน สวยหูของเธอสายปลิว เป็นลายตารางหมากรุกสีเขียวซีมัสลับขาว

แม้อยู่ในพื้นที่จำหน่ายเครื่องนุ่งห่มบนชั้นเดียวกัน แต่เด็กผู้หญิงจากร้านเสื้อผ้าแต่งตัวน่ารักกว่า คงเป็นสินค้าของร้านนั่นเอง เธอสวมเสื้อเบลล์สไตล์คันทรี่ ผมหัดเป็นลอนงามมัดไว้เรียบร้อย พอมี เด็กสาวเช่นนี้ทำงานอยู่ด้วย เอเดนก็ดูจะเฉิดฉายขึ้นมาเล็กน้อย

ฉันแวะไปห้องล็อกเกอร์ก่อน หยิบกระเป๋าหิ้วสำหรับใช้ตอนพัก แล้วมุ่งหน้าไปยังโรงอาหารสำหรับพนักงาน

เมนูในโรงอาหารมีพวกโซบะกับอุด้ง แกงกะหรี่ หรือไม่กี่อาหารชุดของทอดประจำวันเท่านั้น ฉันเคยกินสองสามครั้ง แต่อยู่มาวันหนึ่ง คุณป้าประจำโรงอาหารทำผิดเมนู พอฉันบอกว่า “ไม่ได้สั่งเมนูนี้ค่ะ” อีกฝ่ายก็ชักสีหน้าใส่ทันที จึงยากจะทำให้ใจใช้บริการต่อไป นับแต่นั้น ฉันมักจะแวะซื้อขนมปังที่ร้านสะดวกซื้อระหว่างเดินทางมาทำงาน เพื่อนำมากินที่นี่

สก็อตต์ฟังก์เป่งบานทั่วโรงอาหาร โดยมองเห็นพนักงานชายใส่เชิ้ตขาวและพนักงานร้านเสื้อผ้าในชุดสวยหรูแทรกอยู่ประปราย

ฉันได้ยินเสียงหัวเราะดังกึกก้องมาจากโต๊ะใกล้เคียงๆ เป็นกลุ่มพนักงานพาร์ตไทม์สี่คน พวกเขาสวมชุดเครื่องแบบ กำลังสรวลเสเฮฮาเรื่องสามีและลูก ดูน่าสนุกเสียจริง หากมองจากสายตาลูกค้า

ฉันคงเป็นหนึ่งในสมาชิก “ทีมคอรัลฟิงค์” ของพวกเธอเช่นกัน แต่พูดตามตรงฉันกลับกลัวพวกเธอ รู้สึกเสมอว่าอย่างไรก็ไม่อาจเอาชนะได้ สิ่งที่ทำได้คือพยายามเลี่ยงการต่อกรเท่านั้น

...หรือว่าฉันคิดผิดกันแน่

เหตุผลที่ฉันมาทำงานที่เอเดนมีเพียงข้อเดียว นั่นเพราะมีเพียงเอเดนเท่านั้นที่รับฉันเข้าทำงาน

ฉันสมัครงานกับบริษัทนี้โดยไม่คิดอะไรมาก รวมถึงบริษัทอื่นด้วยเช่นกัน ถึงอย่างไรฉันก็ไม่มีความสามารถใดเป็นพิเศษอยู่แล้ว ขอให้มันทำงาน จะเป็นที่ไหนก็เอาเถอะ ฉันคิดประมาณนั้น

เอเดนส่งข้อความแจ้งรับเข้าทำงานมาขณะที่ฉันเริ่มสิ้นเรี่ยวแรงกับการตกสัมภาษณ์ครั้งแล้วครั้งเล่าราวสามสิบบริษัท เอาที่นั่นแล้วกัน ฉันตัดสินใจแล้วล้มเลิกการหางานหลังจากนั้น เพราะสิ่งสำคัญอันดับต้น ๆ ของฉันคือการได้อาศัยอยู่ที่โตเกียวนั่นเอง

แปลว่าฉันต้องการทำบางสิ่งอันยิ่งใหญ่ที่โตเกียวอย่างนั้นหรือ ผิดถนัด ว่ากันตามตรง สิ่งที่มีชัยเหนือกว่าความต้องการอาศัยอยู่ในโตเกียวคือความรู้สึกไม่อยากจะกลับชนบทมากกว่า

บ้านเกิดของฉันอยู่ไกลแสนไกลจากโตเกียว กวาดตามองออกไปไกลสุดทัศนวิสัยก็ยังเห็นแต่ทุ่งนา ทุ่งนา และทุ่งนา ขนาดนั่งรถจากบ้านไปถึงร้านสะดวกซื้อที่ตั้งอยู่เดี่ยวดายริมถนนสายหลักก็ยังใช้เวลาถึงสิบห้า นาที นิตยสารที่วางขายก็มาช้ากว่ากำหนดหลายวัน ไม่มีทั้งโรงภาพยนตร์หรือห้างสรรพสินค้าน่าสมั้ย ไม่มีสถานที่ซึ่งเรียกได้ว่าภัตตาคาร ร้านนั่งกินดื่มที่ดีที่สุดก็คือร้านขายอาหารชุดแสนธรรมดา ฉันเบื่อกับสิ่งเหล่านั้นมาตั้งแต่ตอนมัธยมต้น อยากหนีไปจากชนบทให้เร็วที่สุด

ละครที่ฉายในโทรทัศน์ซึ่งมีเพียงสี่ช่องถ้วนกลับส่งอิทธิพลยิ่งใหญ่พาให้ฉันคิดไปว่าขอเพียงไปโตเกียวก็จะได้ใช้ชีวิตเลิคนิรันดร์ละคร ในสถานที่อันเพียบพร้อมทุกสิ่งประหนึ่งเหล่านางเอกทั้งหลายเหล่านั้นฉันจึงก้มหน้าก้มตาเรียนเพื่อสอบเข้าวิทยาลัยในโตเกียวให้ได้

แม้รู้ดีว่าเป็นเพียงความเพ้อฝันอันยิ่งใหญ่ แต่ทันทีที่ย่างเท้าสู่เมืองหลวงและพบว่าเมื่อเดินไปทุกหนทางก็จะมีร้านสะดวกซื้อให้เห็นและทุกสามนาทีกจะมีรถไฟแล่นมาจอด ทำให้ฉันคิดว่าในความหมายหนึ่งแล้ว สิ่งเหล่านั้น نعمิตให้โตเกียวเป็นสถานที่แห่งความฝันอย่างแท้จริง เบื้องต้นคือของใช้ประจำวันและอาหารพร้อมรับประทานนั้นหาซื้อได้ง่ายดายทุกหนแห่ง ฉันคุ้นเคยกับชีวิตแสนสะดวกสบายเช่นนี้ไปโดยสมบูรณ์แล้ว ที่สำคัญ ในบรรดาเอเดนซึ่งมีสาขาในโตเกียวอยู่จำนวนหนึ่ง ฉันได้ทำงานในสาขาที่อยู่ห่างจากห้องพักเพียงสถานีเดียวจึงเดินทางไม่ลำบาก

แต่บางครั้งความคิดก็แวบขึ้นมาว่า จากนั้นไปฉันควรทำอะไรดี แรงกระตุ้นอันเร้าร้อนตอนตัดสินใจเดินทางมาโตเกียว รวมถึงความรู้สึกอันพลุ่งพล่านยามความปรารถนาเป็นจริง บัดนี้ทั้งสองสิ่งกลายเป็นฟองซึ่งแตกสลายไปเรียบร้อยแล้ว

ที่บ้านเกิดของฉันแทบไม่มีเด็กคนไหนมาเรียนต่อที่โตเกียว “สุดยอดเลยนะ” พอได้ยินคำนั้นจากทุกคนก็ทำให้ปลาบปลื้มจนตัวลอยอยู่เหมือนกัน แต่สุดท้ายฉันไม่อาจไปถึงความสุดยอดนั้นได้แม้แต่นิดเดียว

ใช่ว่าฉันจะมีเรื่องสนุกสนานล้นหลามหรือสิ่งที่ยากทำมากมาย ใช่ว่า จะมีคนรักเคียงข้าง เพียงแค่ไม่ยากใช้ชีวิตบนความไม่สะดวก เพียงแค่หากกลับไปชนบทก็ไม่อาจทำประโยชน์อะไรได้

ฉันต้องอยู่ที่เอเดนต่อไปอย่างไร้ค่า แก่ตัวไปอย่างไร้ค่าแบบนี้
หรือเปล่า ไม่มีเป้าหมาย ปราศจากความฝัน มีเพียงเนื้อในภายใต้
สืคอรัลฟังก์ซ์ที่ค่อย ๆ ไรโรยอย่างนั้นหรือ ฉันไม่ได้หยุดวันเสาร์อาทิตย์
เวลาพบปะเพื่อนฝูงก็น้อยลง ทั้งยังทำให้หาแฟนไม่ได้ด้วย แม้ว่า
นั้นอาจไม่ใช่เหตุผลหนึ่งเดียวก็ตาม

เปลี่ยนงาน

คำนั้นผุดขึ้นในหัวหลายครั้ง แต่ฉันรู้สึกว่าจะต้องอาศัยแรงกาย
แรงใจมหาศาล พลังงานขับเคลื่อนไม่ปรากฏ ใช่ว่าฉันไม่มีพลังงานนั้น
ตั้งแต่ต้นอยู่แล้ว แค่เริ่มเขียนประวัติส่วนตัวตอนนี้ก็ยังขี้เกียจ

ประเด็นสำคัญคือ คนอย่างฉันที่ได้งานหลังเรียนจบแค่อีเดน
ที่เดียว จู่ ๆ จะเปลี่ยนไปทำงานอื่นกลางคันได้หรือ

“ฮะ โทโมกะจัง”

คิริยามะคุงเดินถือถาดมาส่งเสียงทัก เด็กหนุ่มจากแผนกขาย
แว่นตาสีเหลืองซีด เขาอายุยี่สิบห้าปี มากกว่าฉันสี่ปี ในที่ทำงานแห่งนี้
มีแค่เขาคนเดียวที่ฉันคุยด้วยได้

คิริยามะคุงย้ายมาทำงานที่สาขานี้ตั้งแต่สี่เดือนก่อนหน้านี้ เขา
เป็นพนักงานของซีเอสอี ไม่ใช่เอเดน บางครั้งจะถูกเรียกตัวไปประจำ
สาขาอื่น ฉันจึงไม่ได้คุยกับเขามาพักใหญ่

บนถาดมีอาหารชุดเป็นปลาอาทิตย์ทอดกับอุด้งเนื้อวางอยู่ คิริยามะคุง
ตัวผอมแต่กลับกินเก่ง

“นั่งด้วยได้ไหม”

“ฮือ”

คิริยามะคุงนั่งลงตรงข้ามฉัน แว่นตากรอบบางกลมมนดูเข้ากับเขาดี ลีกลงไปในดวงตาคู่นั้นแฝงไว้ด้วยความอบอุ่น ฉันคิดว่าเขา

เหมาะกับงานที่ทำอย่างมาก จะว่าไป ฉันเคยได้ยินแว่ว ๆ ว่าศิริยามะคงเพิ่งลาออกจากบริษัทเก่าแล้วมาเริ่มงานใหม่ที่ซีเอสอี

“ศิริยามะคง ก่อนหน้านี้ทำงานอะไรหรอ”

“หือ ฉันนะหรอ ทำพวกนิตยสารนะ งานบรรณาธิการบ้าง เขียนบทความบ้าง”

“โอ้โฮ”

ฉันประหลาดใจ เคยทำงานที่สำนักพิมพ์หรอหรือ ชายหนุ่มที่ดูสุภาพอ่อนน้อมและเป็นมิตรกลายเป็นผู้รอบรู้ข้อมูลและชาญฉลาดขึ้นมาทันที ฉันรู้สึกได้อีกครั้งว่าอาชีพเป็นสิ่งที่สร้างภาพลักษณ์ให้แก่บุคคลนั้นจริง ๆ แม้เป็นเพียงประวัติการทำงานในอดีตก็ตาม

“ทำไมถึงตกใจล่ะ”

“อ้าว ก็เป็นงานที่สุดยอดเยี่ยมไม่ใช่หรอ”

ศิริยามะคงยิ้มเล็กน้อยแล้วสูดเส้นอุ้ง

“ร้านขายแว่นตาก็เป็นงานที่สุดยอดนะ”

“จริงด้วย”

ฉันยิ้มบ้าง แล้วกอดแขนบ๊องได้กรอก

“โทโมกะจังเนีย ชอบพูดติดปากว่าสุดยอดนะ”

“เอ๋ จังหรอ”

อาจเป็นเช่นนั้นก็ได้

ตอนที่ชายะเล่าเรื่องแฟนให้ฟัง ฉันน่าจะส่งข้อความตอบไปว่า “สุดยอดเยี่ยม” หลายครั้งเหมือนกัน ไม่ว่าเรื่องอะไร ฉันคงคิดว่า “สุดยอด” ไปหมด นั่นหมายถึงความสามารถเฉพาะตัว ปัญญาความรู้ที่เพียบพร้อมหรือหมายถึงเรื่องที่ไม่มีความทำได้ง่าย ๆ กันแน่นะ

“ชีวิตฉันคงจบลงที่เอดেনแล้วละมัง” ฉันเปรยพิมพ์พาลงตีมนม

สตอร์เบอรรี่ คิริยามะคุงเลิกคิดขึ้นข้างหนึ่ง

“เป็นอะไรนะ หรือว่าอยากเปลี่ยนงาน”

ฉันลังเลชั่วขณะก่อนตอบเสียงอ่อย

“อืม...ก๊นะ ช่วงนี้ฉันคิดเรื่องนั้นอยู่บ้าง”

“จะทำงานบริการลูกค้าเหมือนเดิมหรือเปล่า”

“เปล่าหรอก ครั้งนี้อยากทำงานในออฟฟิศบ้างนะ ใส่เสื้อผ้าตามใจชอบ ได้หยุดวันเสาร์อาทิตย์ มีโต๊ะทำงานของตัวเอง ไปกินมือเที่ยงกับเพื่อนร่วมงานที่ร้านอาหารคาเฟ่ใกล้บริษัทบ้าง แอบนินทาเจ้านายในห้องซิงเครื่องดื่มบ้าง”

“...กระผมไม่เห็นจากทำงานเลยนะขอรับ”

คิริยามะคุงยิ้มเจื่อน ช่วยไม่ได้หรอก ฉันไม่รู้หรอกว่าอยากทำงานอะไร

“โทโมกะจะเป็นพนักงานประจำ พยายามอีกสองสามปีก็น่าจะไต่ย้ายไปอยู่สำนักงานใหญ่แล้วไม่ใช่เหรอ”

“เรื่องนั้นมันก็ใช่”

เอเดนมึนโยบายให้พนักงานที่เพิ่งเข้าใหม่ทำงานที่หน้าร้านก่อนอย่างน้อยสามปี หลังเก็บประสบการณ์จากหน้างานแล้ว จะยื่นความประสงค์ขอย้ายไปประจำสำนักงานใหญ่ได้ แน่นอนว่าที่นี่มีเส้นทางการเติบโตในบริษัทเช่นนั้น อาจเป็นแผนกธุรการหรือแผนกทรัพยากรบุคคล หากเป็นแผนกพัฒนาผลิตภัณฑ์ก็จะมีทั้งฝ่ายจัดซื้อและฝ่ายวางแผนกิจกรรม เป็นงานในออฟฟิศอย่างที่ฉันกล่าวถึง

แต่ในความเป็นจริง ฉันได้ยืนยันว่าน้อยครั้งที่ยื่นความประสงค์แล้วจะสมหวัง หากยื่นหยุดปฏิบัติงานหน้าร้านมาได้ระดับหนึ่ง สิ่งที่เป็นไปได้มากที่สุดคือการเลื่อนขั้นเป็น “หัวหน้างาน” คุณอุเอะชิมะ

หัวหน้าของฉัน ชายผู้รู้ความกระตือรือร้นในการทำงานก็เป็นหนึ่งในตัวอย่างนั้น เขาอายุ 35 ปี เป็นหัวหน้างานมาตั้งแต่ห้าปีที่แล้ว เห็นแบบนี้ก็พานคิดไปว่าต่อไปให้ทำดีแค่ไหนก็คงได้เท่านี้ แม้ใช้คำว่าเลื่อนตำแหน่ง แต่เนื้องานก็ไม่ได้เปลี่ยนไปมาก แถมนความรับผิดชอบยังเพิ่มขึ้น ที่สำคัญคือต้องรับหน้าที่จัดระเบียบพนักงานพาร์ตไทม์ด้วยแค่คิดก็สยงแล้ว แม้เงินเดือนอาจสูงขึ้นเล็กน้อย แต่ฉันไม่มั่นใจว่าจะทำได้

ฉันถามคริยามะคุง

“หางานที่ซีเอสไ่ได้ยังงิเหรอ”

“ฉันลงทะเบียนไว้ในเว็บหางานนะ เขาแนะนำมาหลายตำแหน่งเลย ก็เลือกเอาจากในนั้น”

คริยามะคุงเปิดสมาร์ตโฟนให้ดู

กรอกเงื่อนไขต่าง ๆ เช่น ประเภทงานที่ต้องการและประสบการณ์หรือทักษะของตัวเองลงไป จากนั้นอีกฝ่ายจะส่งอีเมลแจ้งข้อมูลรับสมัครงานที่ตรงกันมาให้ ฉันลองดูตัวอย่างการกรอก ละเอียดยิบย่อยเอาเรื่อง คุณวุฒิ คะแนน ผลการสอบวัดระดับภาษาอังกฤษ ใบขับขี่...มีช่องสี่เหลี่ยมให้กาเครื่องหมายถูกลงไป

“เรื่องทักษะฉันไม่ค่อยมีหรอก สอบวัดระดับภาษาอังกฤษก็ได้แค่ระดับสามเอง”

อย่างน้อยน่าจะไปสอบใบขับขี่เอาไว้ บ้านเกิดของฉันหากไม่มีรถยนต์ก็ดำรงชีวิตไม่ได้ พอเรียนจบชั้นมัธยมปลาย ทุกคนจึงไปเรียนขับรถในวันหยุดดูใบไม้ผลิกันหมด แต่ตอนนั้นฉันรู้ว่าได้ไปโตเกียวแน่นอนแล้ว เลยคิดว่าไม่จำเป็น เอาเวลาไปเที่ยวเล่นเสียหมด ส่วนการสอบวัดระดับภาษาอังกฤษ ทุกคนต้องเข้าสอบ

ตอนมัธยมต้นแบบกึ่งบังคับอยู่แล้ว ซึ่งได้เพียงระดับสามไม่อาจนำไปใช้ประโยชน์อะไรได้

ฉันไล่ดูแบบฟอร์มลงทะเบียนไปเรื่อย ๆ หัวข้อเกี่ยวกับทักษะคอมพิวเตอร์แตกแขนงยับเยินออกมา เวิร์ด เอกเซล พาวเวอร์พอยต์ นอกจากนี้ยังมีโปรแกรมที่ไม่เคยได้ยินชื่อปรากฏขึ้นเรียงราย

อย่างไรฉันก็มีคอมพิวเตอร์โน้ตบุ๊กอยู่ เคยใช้เขียนรายงานและวิทยานิพนธ์จบการศึกษาตอนเรียนวิทยาลัย แต่หลังจากเข้าทำงานก็ไม่มีโอกาสเขียนเอกสารทำนองนั้นอีก แถมจู่ ๆ เราเตอร์ก็เสียจะให้ซื้อตัวใหม่มาเพื่อต่อไวไฟก็ยุ่งยาก ทั้งยังไม่รู้จะซื้อแบบไหนดี สุดท้ายคอมพิวเตอร์ก็ถูกพับปิดไว้ตลอดกาลนับจากนั้น ถึงอย่างไรก็ใช้สมาร์ตโฟนแทนได้อยู่แล้ว

“ฉันนะ ใช้เวิร์ดพิมพ์ข้อความเฉย ๆ คงพอได้ แต่ใช้เอกเซลไม่เป็น”

“ถ้าอยากทำงานในออฟฟิศ อย่างน้อยควรใช้เอกเซลได้นะ”

“แต่จะไปเรียนก็คงแพง”

ทันใดนั้นคิริยามะคุงบอกเรื่องที่ฉันคิดไม่ถึง

“ไม่ต้องไปถึงโรงเรียนก็ได้ ตามศูนย์ชุมชนหรือศูนย์การเรียนรู้ในพื้นที่เขตก็เปิดสอนบอยไป พวกชั้นเรียนคอมพิวเตอร์ราคาถูกสำหรับผู้อยู่อาศัยในชุมชนไง”

“เอ๋ จริงเหรอ”

ฉันขยำถุงขนมปังที่กินเสร็จพลางดูนาฬิกาข้อมือ เหลือเวลาไม่ถึงสิบนาที ห่องน้ำก็อยากเข้า หากไม่กลับไปที่เครื่องคิดเงินก่อนเวลาสามนาฬิกา คุณหนูมะอุจิกี้จะโกรธ

ฉันดื่มนมสตอร์วเบอร์รี่จนหมดแล้วลุกจากโต๊ะ

คืนนั้นฉันใช้สมาร์ทโฟนค้นหาข้อมูลโดยพิมพ์คำว่า “คลาสเรียนคอมพิวเตอร์” “ผู้อยู่อาศัยในเขต” และ “เขตฮาโทร” ซึ่งเป็นพื้นที่ที่ฉันอาศัยอยู่ ข้อมูลปรากฏมากมายเกินคาด มีเยอะขนาดนี้เสียหรือ

“ฮาโทรคอมมิวนิตีเฮาส์” สายตาฉันหยุดอยู่ที่ชื่อนั้น เมื่อลองตรวจสอบที่อยู่ก็พบว่าใกล้บ้านมาก ดูเหมือนจะตั้งอยู่ในพื้นที่เดียวกับโรงเรียนประถมซึ่งอยู่ห่างจากที่นี่ไปไม่ถึงสิบนาที

ฉันเปิดหน้าเว็บไซต์แล้วลองดูให้ละเอียด มีชั้นเรียนและกิจกรรมพบปะชุมนุมจัดขึ้นมากมาย umeru กรุก กลอนไฮกุ¹ ทักษะการจับจังหวะเพื่อเสริมพื้นฐานดนตรีสำหรับเด็ก เต้นฮูล่า กายบริหารเพื่อสุขภาพ และยังมีกำหนดการจัดกิจกรรมพิเศษค่อนข้างบ่อย ไม่ว่าจะเป็นกิจกรรมสอนจัดดอกไม้ หรือสัมมนาอบรมให้ความรู้ต่างๆ ดูเหมือนว่าผู้อยู่อาศัยในเขตจะเข้าร่วมได้ทุกคน

โรงเรียนประถมมีที่แบบนี้ด้วยหรือ ฉันอาศัยอยู่ที่อพาร์ทเมนต์นี้มาเกือบสามปี แต่ไม่รู้เรื่องนั้นเลย

ดูเหมือนชั้นเรียนคอมพิวเตอร์จะจัดขึ้นที่ห้องอบรม จะนำคอมพิวเตอร์โน้ตบุ๊กส่วนตัวไปเองหรือขอยืมกลับบ้านก็ได้ ค่าเรียนครั้งละ 2,000 เยน สัปดาห์ละครั้งทุกวันพุธ ตั้งแต่บ่ายสองถึงสี่โมงเย็น เป็นชั้นเรียนส่วนตัว เข้าเรียนเฉพาะช่วงที่สะดวกได้ การเรียนในวันธรรมดาแทนที่จะเป็นเสาร์อาทิตย์เป็นเรื่องน่ายินดีสำหรับฉันมาก วันทำงานในสัปดาห์นี้ได้วันหยุดเป็นวันพุธพอดีด้วย

¹ บทกวีแบบโบราณชนิดหนึ่งของญี่ปุ่น ลักษณะเด่นคือความเรียบง่ายและมักเชื่อมโยงกับความงามของธรรมชาติ มีการกำหนดวรรคและพยางค์ของคำเอาไว้อย่างชัดเจน

‘ชั้นเรียนของเราพร้อมต้อนรับทุกท่านที่เป็นมือใหม่ เหมาะ
สำหรับท่านที่ต้องการเรียนด้วยความเร็วและมีแนวทางของตัวเอง
วิทยากรจะคอยให้คำแนะนำเป็นรายบุคคล ได้ศึกษาตั้งแต่วิธี
ใช้งานคอมพิวเตอร์ วิธีใช้โปรแกรมเวิร์ด เอกเซล การสร้างเว็บไซต์
โปรแกรมมิ่ง และอื่นๆ

วิทยากร – กนโนะ’

...แนวนี้อาจพอไหว

ฉันเปิดแบบฟอร์มการสมัครแล้วกรอกข้อมูลลงทะเบียน ขนาด
ยังไม่ทันเริ่ม ในหัวก็เห็นภาพตัวเองใช้เอกเซลได้อย่างคล่องแคล่วแล้ว
ฉันรู้สึกถึงความคึกคักอย่างที่ไม่ได้สัมผัสมานาน

สองวันถัดมาเป็นวันพุธ ฉันหิ้วคอมพิวเตอร์โน้ตบุ๊กไปที่โรงเรียน
ประถม

แผนผังเส้นทางในเว็บไซต์ระบุว่า เมื่อเดินอ้อมกำแพงโรงเรียน
ประถมไปจะพบตรอกแคบ ให้เดินเข้าจากทางนั้น จุดหมายเป็นอาคาร
สองชั้นสีขาว เหนือประตูกระจกเป็นหลังคาเล็ก ๆ คล้ายกันสาด มีป้าย
เขียนว่า “ฮาโตรีคอมมิวนิตีเฮาส์” ตอกตะปูตรึงไว้

ฉันเปิดประตูออก เมื่อเดินเข้าไปก็พบจุดติดต่อสอบถามทันที
คุณลุงผมขาวโพลนทั้งศีรษะนั่งอยู่ในเคาน์เตอร์ ลึกเข้าไปด้านในเป็น
ห้องธุรการ คุณป้าคนหนึ่งโพกผ้า กำลังเขียนอะไรบางอย่างอยู่บนโต๊ะ
ฉันพูดกับคุณลุง

“คือว่า...มาเข้าชั้นเรียนคอมพิวเตอร์นะคะ”

“อ้อ เขียนไว้โน้นด้วยละกัน เรียนที่ห้องอบรม A นะ”

คุณลุงซีไปยังคลิบบอร์ดบนเคาน์เตอร์ มีตารางสำหรับเขียนชื่อจุดประสงค์การใช้บริการ และเวลาเข้าออกสถานที่หนีบไว้

ห้องอบรม A อยู่ชั้นหนึ่ง พอเดินผ่านจุดติดต่อสอบถามไปจะเป็นพื้นที่หน้าตาคัลลัสลับปี เมื่อเลี้ยวขวาทตรงนั้นจะพบห้องดังกล่าวทันที บานเลื่อนเปิดอยู่ มองเห็นด้านในได้อย่างชัดเจน โต๊ะยาวสองตัววางหันหน้าชนกัน มีหญิงสาวผมฟูฟ่องที่ดูอายุมากกว่าฉันเล็กน้อยกับคุณลุงหน้าเหลี่ยมนั่งหันหน้าเข้าหากันโดยมีคอมพิวเตอร์เปิดไว้ตรงหน้า

ฉันคิดไปเองว่าวิทยากรที่ชื่ออาจารย์กโนะเป็นผู้ชาย แต่ความจริงเป็นผู้หญิงวัยประมาณห้าสิบกว่า “พูจิก๊ะ” ฉันแจ้งชื่ออาจารย์กโนะเผื่อยิ้มสดใส

“เชิญนั่งตามสบายจ๊ะ”

ฉันนั่งลงตรงตำแหน่งริมสุดฝั่งที่หญิงสาวนั่งอยู่ ทั้งคุณลุงและหญิงสาวต่างไม่สนใจฉัน จดจ่ออยู่กับงานของตัวเอง

ฉันเปิดฝาคอมพิวเตอร์โน้ตบุ๊กที่พกมา เพื่อความแน่ใจ ตอนอยู่บ้านฉันจึงลองเปิดเครื่องดูหลังจากไม่ได้แตะมาหลายเดือน ทั้งยังห่างหายจากการเสียบปลั๊กชาร์จ์แบตมานานอีกด้วย อาจเพราะเหตุนี้มากกว่าจะเปิดเครื่องสำเร็จก็กินเวลาเอาเรื่อง แต่ดูเหมือนจะทำงานได้โดยไม่มีปัญหาใดเป็นพิเศษ

แต่ฉันพิมพ์คีย์บอร์ดไม่ได้เลย เพราะเอาแต่ใช้สมาร์ทโฟนอย่างเดียว อาจต้องทบทวนการใช้เวิร์ดใหม่อีกรอบด้วย

“คุณพูจิกบอกว่าอยากฝึกใช้เอกเซลสินะ”

อาจารย์กโนะคงทราบเพราะฉันแจ้งตอนกรอกข้อมูลสมัครว่าอยากให้สอนโปรแกรมเอกเซลนั่นเอง เธอชะโงกหน้ามาดูคอมพิวเตอร์

ของฉัน

“ใช่แล้วค่ะ แต่ว่าคอมพิวเตอร์นี่ไม่มีเอกเซลนะค่ะ”

อาจารย์กนโนะมองหน้าจอบวบหนึ่งแล้วขยับเมาส์ไปมา

“มีค่ะ จะวางทางลัดไว้ให้ค่ะ”

สัญลักษณ์สี่เหลี่ยมสีเขียวปรากฏขึ้นตรงมุมหน้าจอ มีอักษร “x”

เป็นตัวแทนคำว่าเอกเซล

ฉันทกใจ คอมพิวเตอร์เครื่องนี้แอบซ่อนโปรแกรมเอกเซลไว้ด้วยหรือ

“เห็นว่าเคยใช้เวิร์ดอยู่ เลยคิดว่าน่าจะมีไมโครซอฟต์ออฟฟิศนะ”

ไมโครซอฟต์ออฟฟิศหรือ ฉันไม่รู้ว่าคุณครูพูดเรื่องอะไร แต่ช่างมัน ว่าเป็นไปแล้ว แม้แต่โปรแกรมเวิร์ดฉันก็ไม่ได้ติดตั้งเอง แต่ให้เพื่อนร่วมชั้นทำให้ตอนเรียนวิทยาลัย เอาแต่พึ่งคนอื่นก็เลยเป็นแบบนี้

หลังจากนั้นฉันใช้เวลาสองชั่วโมงในการศึกษาโปรแกรมเอกเซลตั้งแต่นับหนึ่ง โดยมีอาจารย์คอยแนะนำไปด้วย ระหว่างนั้นอาจารย์เดินไปดูนักเรียนอีกสองคนเรื่อย ๆ แต่ใส่ใจกับเด็กหน้าใหม่อย่างฉันเป็นพิเศษ

สิ่งที่ชวนประหลาดใจที่สุดคือ เมื่อรู้ว่าแค่ลากเมาส์ครอบตารางที่พิมพ์ตัวเลขไว้หลายแถวแล้วกดคีย์บอร์ด โปรแกรมจะคำนวณผลรวมออกมาให้ทันที ฉันประทับใจกับการใช้งานแสนสะดวกของมันจนเปลอออุทาน “โอโฮ!” ส่วนอาจารย์ถึงกับหัวเราะแห้งใส่

ระหว่างที่ฉันกำลังฝึกใช้งานภายใต้คำชี้แนะของอาจารย์ บทสนทนาระหว่างอาจารย์กับนักเรียนคนอื่นก็แว่วเข้ามา ดูเหมือนทั้งสองคนจะมาเรียนที่นี่หลายครั้งแล้ว คุณลุงกำลังสร้างเว็บไซต์เกี่ยวกับดอกไม้ป่า ส่วนหญิงสาวตั้งใจจะเปิดร้านขายของออนไลน์

...ขณะที่ฉันมีวแต่ฮึดเอื้อยหมดอาลัยตายอยาก ยังมีคนที่ต้องการเรียนรู้อย่างขะมักเขม้นอยู่ใกล้ตัว ภายในห้องที่เล็กแคบถึงเพียงนี้ พอคิดขึ้นมาก็ยิ่งเวทนาตัวเองมากกว่าเดิม

เมื่อใกล้หมดเวลาเรียน อาจารย์บอกฉันว่า

“ทางเราไม่ได้เตรียมตำราไว้เป็นพิเศษ แต่จะแนะนำหนังสือให้ณะคะ ยังไงก็อย่าจำกัดอยู่แค่นี้ ลองไปหยิบดูตามร้านหนังสือหรือหอสมุด เลือกล่่มที่คิดว่าอ่านง่ายสำหรับตัวเองก็ได้”

อาจารย์ชูหนังสือคู่มือคอมพิวเตอร์ให้ดูแล้วพูดต่อด้วยใบหน้ายิ้มแย้ม

“แล้วก็...ในคอมมิวนิตีเฮาส์นี้มีห้องสมุดอยู่นะคะ”

ห้องสมุด

กังวานของคำนั้นฟังดูอ่อนโยนราวกับได้ย่อนวัยสู่สมัยเป็นนักเรียนห้องสมุด

“ยืมหนังสือได้ด้วยหรือคะ”

“ใช่คะ สำหรับทุกคนที่เป็นผู้อยู่อาศัยในเขต ยืมได้มากที่สุดหกเล่ม ระยะเวลาสองสัปดาห์ละมั้ง”

คุณลุงเอ่ยเรียก อาจารย์จึงเดินไปทางนั้น

ฉันจดชื่อหนังสือที่อาจารย์บอก พับคอมพิวเตอร์โน้ตบุ๊ก แล้วออกจากห้อง

ห้องสมุดอยู่ด้านในสุดของชั้นหนึ่ง

ฉันเดินผ่านห้องอบรมสองห้องและห้องญี่ปุ่นหนึ่งห้อง ดูเหมือนห้องสมุดจะอยู่ข้างห้องซงเครื่องดื่ม

บนกำแพงเหนือทางเข้ามีแผ่นป้ายเขียนว่า “ห้องสมุด” ติดไว้

บานเลื่อนเปิดออกกว้าง

ฉันค่อย ๆ สะท้อนมองเข้าไปด้านใน พื้นที่ประมาณหนึ่งห้องเรียน
นั้นมีชั้นหนังสือเรียงราย เมื่อเดินเข้าไปจะพบเคาน์เตอร์อยู่ซ้ายมือ
มีแผ่นป้ายเขียนว่า “ยืม - คืน” วางอยู่ตรงมุม

เด็กสาวร่างเล็กสวมผ้ากันเปื้อนสีกรมท่ากำลังใส่พ็อกเก็ตบุ๊ก
กลับคืนสู่ชั้นหนังสือหน้าเคาน์เตอร์ ฉันรวบรวมความกล้าส่งเสียงเรียก

“ขอโทษนะคะ หนังสือเกี่ยวกับคอมพิวเตอร์อยู่ตรงไหนหรือคะ”

เด็กสาวเงยหน้าจับใจ เธออ่อนเยาว์ดูคล้ายเด็กมัธยมปลาย
ดวงตากลมโตจนชวนตะลึง ปลายผมหางม้าส่ายพลิว ป้ายชื่อบนอก
เขียนไว้ว่า “โมรินากะ โนโซมิ”

“หนังสือเกี่ยวกับคอมพิวเตอร์ใช่ไหมคะ ทางนี้เลยคะ”

โมรินากะ โนโซมิจึง เดินนำฉันผ่านข้างโต๊ะอ่านหนังสือไปถึง
ชั้นหนังสือขนาดใหญ่ข้างกำแพง ในมือยังถือพ็อกเก็ตบุ๊กไว้หลายเล่ม

คอมพิวเตอร์ ภาษา คู่มือเตรียมสอบ แต่ละหมวดหมู่ถูก
แบ่งไว้ด้วยแผ่นกั้นให้ดูง่าย

“ขอบคุณค่ะ”

ฉันมองไปยังชั้นหนังสือ โนโซมิจึงพูดด้วยใบหน้าที่ยิ้มแย้ม

“ถ้าต้องการคำปรึกษา ทางเรามีบรรณารักษ์อยู่นะคะ เชิญ
ด้านในได้เลยค่ะ”

“คำปรึกษาเหรอ”

“ค่ะ หากต้องการปรึกษาเรื่องหนังสือที่กำลังหาอยู่ ทางเรา
จะช่วยสืบค้นให้ค่ะ”

“ขอบคุณมากนะคะ”

ฉันผงกศีรษะเล็กน้อยให้โนโซมิจึง เธอโค้งศีรษะตอบนิด ๆ

เช่นกัน จากนั้นเดินกลับไปขึ้นฟ็อกเก็ตบุ๊ก

ฉันกวาดตามองชั้นหนังสือคอมพิวเตอร์ ไม่มีหนังสือที่อาจารย์
กนโตะบอก ฉันเลยไม่รู้ว่าจะควรเลือกเล่มไหน จึงตัดสินใจจะลองถาม
คุณบรรณารักษ์ดู

โนฮิเมะจึงบอกว่าอยู่ด้านในสินะ ฉันย้อนกลับไปหน้าเคาน์เตอร์
อีกรอบ มองลึกเข้าไปด้านในของห้องสมุดก็เห็นฉากกันตั้งอยู่ บน
เพดานมีแผ่นป้ายเขียนว่า “มุมให้คำปรึกษา” แว่นห้อยลงมา

ฉันเดินไปถึงตรงนั้น ก้าวผ่านฉากกันไป และต้องตกใจจนตาโต
มีผู้หญิงตัวใหญ่...ใหญ่มาก ๆ ใช้คำว่าอ้วนดูไม่ตรงนัก ต้อง
ใช้คำว่าใหญ่จึงจะถูก เธอผิวขาว คางและคอไรรอยต่อ สวมเสื้อ
คาร์ดิแกนเนื้อหยาบสีขาวนวลไว้เหนือผ้ากันเปื้อนสีเบจ เรือนร่างนั้น
ชวนให้นึกถึงหมีขาวยามจำศีลอยู่ในโพรงช่วงฤดูหนาว เส้นผมที่มัด
ไว้บนศีรษะดูเหมือนดังโงะลูกเล็กกระฉิบ มีปิ่นปักผมเสียบไว้อันหนึ่ง
ปลายปิ่นมีดอกไม้ประดับสีขาวเพริศแพรวห้อยอยู่สามพวง ดูเหมือน
เธอกำลังก้มหน้าทำงานอะไรบางอย่าง แต่มองจากตรงนี้ไม่ชัดเท่าไร
ป้ายชื่อที่ห้อยคอลงมาเขียนว่า “โคมาจิ ซาユริ” ช่างเป็นชื่อ
ที่น่ารักเหลือเกิน

“...เอ่อ”

ฉันเข้าไปใกล้แล้วเกริ่นเรียก คุณโคมาจิเพียงเหลือบตามองมา
ดวงตาลอยคุณนั้นคมปลาบจนฉันตัวเกร็ง พอมองข้ามเคาน์เตอร์ไปที่
มือของเธอก็เห็นว่าเธอกำลังใช้เข็มจิ้มสวบ ๆ ลงไปบนก้อนกลม ๆ
เหมือนลูกปิงปองที่วางไว้บนแผ่นรองขนาดเท่าโปสเตอร์การ์ด

ฉันเกือบร้องเหวอออกมาโดยไม่รู้ตัว ทำอะไรอยู่เนี่ย เล่นของ
ใส่ใครหรือไง

“มะ...ไม่ ไม่เป็นไรค่ะ”

ฉันลนลานทำท่าจะถอยหนี ทันใดนั้นคุณโคมาจิเอ่ยขึ้น

“หาอะไรอยู่เหรอ”

เสียงนั้นจับฉันไว้ได้อยู่หมัด

ทั้งที่น้ำเสียงไร้สำเนียงสูงต่ำ แต่กลับแฝงความอบอุ่นคล้าย
คอยประคองโอบอุ้ม ฉันหยุดเท้าที่กำลังถอยหนี ถ้อยคำที่คุณโคมาจิ
เปล่งออกมาโดยไม่มีแม้แต่ยิ้มมุมปากกลับให้ความอุ่นใจอันหนักแน่น
ที่แสนประหลาด

...หาอะไรอยู่เหรอ

สิ่งที่ฉันตามหาอยู่คืออะไร

อาจเป็นเป้าหมายในการทำงาน หรือไม่ก็คำตอบว่าฉันทำสิ่งใด
ได้บ้าง ทำนองนั้น

แต่เรื่องที่ว่า แม้ถามบรรณาธิการอย่างคุณโคมาจิไปก็คงไม่ได้
คำตอบ เธอไม่ได้ถามด้วยความหมายเช่นนั้นเสียหน่อย ฉันรู้ดี

“...เอ่อ...หนังสือที่สอนวิธีใช้คอมพิวเตอร์...”

คุณโคมาจิหยิบกล่องใบเล็กสี่เหลี่ยมข้างตัวขึ้นมา บรรจุภัณฑ์
ทรงหกเหลี่ยมมีดอกไม้สีขาววาดไว้คือกล่องขนมช็อกโกแลต นีโอม ชอฟต์
คุกกี้รูปโดม สินค้าที่ครองใจผู้คนมานับนานของคุรุเมยะโด บริษัท
ผลิตขนมสโตร์ตะวันตก ฉันเองก็ชอบมากเช่นกัน ไม่ใช่สินค้าชั้นเลิศ
แต่ใช่จะหาซื้อตามร้านสะดวกซื้อได้ง่ายๆ การให้ความรู้สึกหรูหรา
เพียงเล็กน้อยก็มีข้อดีเช่นกัน

เมื่อฝากล่องเปิดออกก็เห็นเข็มและกรรไกรเล็ก ๆ ดูเหมือนเธอ
จะใช้กล่องเปล่าแทนกล่องใส่อุปกรณ์ตัดเย็บ คุณโคมาจิเก็บเข็ม

กับก้อนกลมลงไปแล้วจึงตรงมาที่ฉัน

“ใช้คอมพิวเตอร์อะไรหรอ”

“เบื้องต้นก็เอกเซลค่ะ อยากฝึกให้มั่นใจพอจะกาเครื่องหมาย
ลงในช่องทักซะได้”

“ช่องทักซะ” คุณโคมาจิทวนคำ

“ฉันตั้งใจจะลงทะเบียนในเว็บไซต์หางานนะคะ ไม่เห็นคุณค่า
หรือเป้าหมายในงานที่ทำตอนนี้เลย”

“ทำงานอะไรอยู่หรอ”

“ไม่ใช่งานยิ่งใหญ่หรอกค่ะ แค່ขายเสื้อผ้าสตรีในซูเปอร์มาร์เก็ต”

คุณโคมาจิเอียงคอดังกรือบ ดอกไม้ตรงปิ่นปักผมซึ่งเสียบอยู่
ตรงดั้งโงะบนศีรษะสะท้อนแสงวิบวับ

“งานของตัวเอง...งานขายของในซูเปอร์ไม่ใช่งานยิ่งใหญ่ คิด
แบบนั้นจริงหรอ”

ฉันอับจนถ้อยคำ คุณโคมาจิหยุดพูดราวกับเผื่อรอคำตอบ
จากฉันอย่างเงียบ ๆ

“ก็มัน...เป็นงานที่ใครก็ทำได้ จะว่าทำเพราะอยากทำ หรือ
มีอะไรให้หลงใหลใฝ่ฝันก็ไม่ใช่อารมณ์ประมาณว่าได้งานที่ไหน
ก็เอาที่นั่นนะคะ แต่ยังงี้ก็ต้องทำ ฉันอยู่ตัวคนเดียว ไม่มีใครคอย
เลี้ยงดูด้วย”

“แต่เธอตั้งใจหางานจนได้รับการว่าจ้าง ทำงานทุกวันเพื่อหาเลี้ยง
ตัวเองใช่ไหมละ ยอดเยี่ยมจะตายไป”

ฉันเกือบน้ำตาไหล ตื่นตันที่เธอเปิดรับตัวตนแท้จริงของฉัน
อย่างตรงไปตรงมาขนาดนี้

“ที่ว่าหาเลี้ยงตัวเองได้...ก็แค่ซื้อขนมปังจากร้านสะดวกซื้อ

เท่านั้นแหละค่ะ”

ฉันพยายามปกปิดความหวั่นไหวจึงเผลอพุดอะไรที่ดูเหมือน
ผิดประเด็นออกไป คำว่าหาเลี้ยงตัวเองที่เธอพูดไม่ได้หมายความว่า
แบบนี้เสียหน่อย คุณโคมาจิเอียงคอไปฝั่งตรงข้ามกับเมื่อครู

“เอาเถอะ ไม่ว่าแรงจูงใจจะมาจากไหน ความกระตือรือร้น
อยากเรียนรู้สิ่งใหม่ก็นับเป็นเรื่องดีเสมอ”

คุณโคมาจิหันหน้าเข้าหาคอมพิวเตอร์ วางสองมือลงบน
คีย์บอร์ดเบา ๆ

จากนั้น...แต่ก ๆ ๆ ๆ ๆ...เธอพิมพ์คีย์บอร์ดด้วยความเร็ว
เหมือนมนุษย์ เป็นสปีดที่ตาเปล่ามองไม่ทัน ฉันตะลึงจนแทบเซ

เธอกดปุ่มสุดท้ายดังตึง จากนั้นยกมือขึ้นแผ่วเบา เครื่องพิมพ์
ที่อยู่ข้าง ๆ เริ่มทำงานทันที

“สำหรับการเรียนรู้วิธีใช้เอกเซลครั้งแรกก็คงประมาณนี้”

คุณโคมาจิยื่นกระดาษแผ่นหนึ่งที่พิมพ์ออกมาให้ฉัน เป็น
ตารางระบุชื่อหนังสือและชื่อผู้แต่งไว้ ตัวเลขที่ปรากฏอยู่ข้างกัน
คงเป็นรหัสบอกประเภทและหมายเลขชั้นหนังสือ ความรู้เบื้องต้น
สำหรับเวิร์ดแอนด์เอกเซล เริ่มต้นจากศูนย์, ตำราระดับต้นสำหรับ
เอกเซล, คู่มือทางลัดรวดเร็วฉบับไวสำหรับเอกเซล, ความรู้เบื้องต้น
สำหรับไมโครซอฟต์ออฟฟิศอย่างง่าย ส่วนบรรทัดล่างสุดมีตัวอักษร
ที่รูปลักษณะต่างออกไปวางร้อยเรียงกัน

กุริกับกุระ

ฉันมองตัวอักษรฮิรากาเนะ² ทั้งห้าด้วยความงุนงง

² อักษรพื้นฐานที่ใช้แทนเสียงอ่านในภาษาญี่ปุ่น

หมายถึง *กูรีกับกูระ* เล่มนั้นหรือเปล่า หนังสือภาพที่มีหนูสองตัว
นะหรือ

“อ้อ แล้วก็”

คุณโคมาจิหมุนเก้าอี้เล็กน้อยแล้วเอื้อมมือไปได้เคาน์เตอร์

ฉันโน้มตัวชะเง้อไปมอง ตรงนั้นมีตู้ไม้เก็บของที่มีลิ้นชักอยู่
ห้าชั้น คุณโคมาจิเปิดชั้นบนสุด จากตรงนั้นมองเห็นไม้ขีดนัก แต่พอรู้ว่า
มีของปุกปุยหลากหลายสีสันใส่รวมกันไว้แน่น คุณโคมาจิหยิบบางอย่าง
ขึ้นมาแล้วยื่นให้ฉัน

“เฮนี่ เชิญรับไป ของสำหรับเธอ”

ฉันแบมือออกด้วยปฏิริยาอัตโนมัติ คุณโคมาจิวางของลงเบาๆ
รูปร่างเป็นวงกลมสีดำขนาดประมาณเหรียญห้าร้อยเยน มีด้ายยื่นออกมา
คล้ายด้ามจับ

...กระทะหรือ

ตุ๊กตาใยขนแกะที่ทำเป็นรูปกระทะ บริเวณด้ามจับมีห่วงเล็กๆ
ทำจากโลหะ

“เอ่อ อะไรหรือคะ”

“ภาควนวก”

“ภาควนวกหรือ”

“เวลาหนังสือมีภาควนวกเสริมก็น่าสนใจดีใช่ไหมล่ะ”

ฉันจ้องกระทะใบนั้นไม่ว่างตา ภาควนวกของหนังสือ จะว่าไป
ก็น่ารักดี

คุณโคมาจิหยิบเข็มและก้อนกลมออกมาจากกล่องฮันนีโอม
อีกครั้ง

“เคยทำไหม ตุ๊กตาใยขนแกะนะ”

“ไม่เลยคะ แต่เคยเห็นในทวิตเตอร์อยู่บ้าง”

คุณโคมาจิซึเม่ขึ้นตรงหน้าฉัน ส่วนหัวของด้ามจับอเป็นมุมฉาก ตรงปลายเข็มเขียวแหลมมีดิ่งเล็กจิ๋วหมุนขึ้นมาจำนวนหนึ่ง

“ตุ๊กตาโยชนแกะเนื้อมัทศจรรยัตินะ พอจิ้มเข็มลงไปเรื่อยๆ จิ้มเข้าไปๆ ก็กลายเป็นรูปทรงมีมิติขึ้นมา ถึงจะรู้สึกว่แค่จิ้มเข็มลงไปเฉยๆ แต่ปลายเข็มแอบซ่อนกลเม็ดเอาไว้ มันจะจับโยชนแกะบางๆ มัดเข้าด้วยกันเป็นก้อนจนค่อยๆ เป็นรูปเป็นร่างขึ้นมา”

คุณโคมาจิบอกเช่นนั้น แล้วเริ่มจิ้มเข็มสวบๆ ลงบนก้อนกลมอีกครั้ง กระทะโบนี่คงเป็นฝีมือของคุณโคมาจิเช่นกัน ในลันชักต้องมีผลงานตุ๊กตาโยชนแกะใส่อยู่นับไม่ถ้วนแน่นอน เอาไว้แจกเป็นภาคผนวกหรือเปล่าละ

คุณโคมาจิขยับมือแน่วแน่ไว้ความว่อกว่่ากะประหนึ่งต้องการสื่อว่างานของบรรณารักษ์เสร็จสิ้นแล้ว ฉันมีเรื่องอยากรถามอีกหลายอย่าง แต่คงไม่ดีหากเข้าไปรบกวน “ขอบคุณมากนะคะ” ฉันกล่าวทิ้งท้ายก่อนเดินออกมา

หมายเลขชั้นหนังสือคอมพิวเตอร์ที่พิมพ์ไว้ในตารางเป็นชั้นเดียวกับที่โนโซมิจิงบอกเมื่อครู่ ฉันนำชื้อหนังสือไปเทียบแล้วหยิบออกมาเลือกสองเล่มที่ดูอ่านง่าย

จากนั้นก็ถึงคิวของเล่มที่หมายเลขชั้นหนังสือต่างออกไป *กูริกับกูระ*

ฉันเคยอ่านหลายรอบตอนอยู่ชั้นอนุบาล จำได้ราวๆ ว่าแม่เคยอ่านให้ฟังด้วย แต่ทำไมถึงแนะนำหนังสือเล่มนี้ละ คุณโคมาจิพิมพ์ผิดหรือเปล่า

หนังสือภาพและหนังสือสำหรับเด็กจะแยกไปอยู่ในมุมเฉพาะ

ริมหน้าต่าง ล้อมรอบด้วยชั้นหนังสือเตี้ย ปูพื้นด้วยแผ่นโฟมจิกชอว์กันกระแทก ต้องถอดรองเท้าก่อนขึ้นไป

เมื่อถูกห้อมล้อมด้วยหนังสือภาพแสนน่ารัก จิตใจก็ผ่อนคลายลงทันที มี *กุริกับกระ* อยู่สามเล่ม คงเตรียมไว้หลายเล่มเป็นพิเศษ เพราะเป็นหนังสือยอดนิยม ลองยืมกลับไปดีไหมนะ อืม...อย่างไรก็ไม่เสียเงินอยู่แล้ว

ฉันถือหนังสือคอมพิวเตอร์สองเล่มและ *กุริกับกระ* เดินไปยังเคาน์เตอร์ที่โนโซมิจอยู่ ใช้บัตรประกันสุขภาพเป็นข้อมูลทำบัตรสมาชิกแล้วยืมกลับไป

ระหว่างทางกลับบ้าน ฉันแวะซื้อซินนามอนโรลกับลาเต้เย็นที่ร้านสะดวกซื้อ

ฉันดูโทรทัศน์ไปพลางจนกินเสร็จ คราวนี้เกิดอยากกินอะไรเค็ม ๆ บ้าง ฉันหยิบราเม็งถ้วยบนชั้นวางภาชนะขึ้นมา เมื่อมองนาฬิกา ก็พบว่าหกโมงเย็นแล้ว ถือเป็นมือเย็นของวันนี้เลยแล้วกัน

ฉันเติมน้ำลงกาแล้วตั้งไฟ หยิบหนังสือที่ยืมมาออกจากกระเป๋าคู่มือคอมพิวเตอร์ ฉันลองจินตนาการถึงตัวเองที่ฝึกฝนจนเชี่ยวชาญและใช้โปรแกรมไมโครซอฟต์ออฟฟิศในคอมพิวเตอร์ได้อย่างคล่องแคล่ว

แล้วก็อีกเล่มหนึ่ง *กุริกับกระ*

หน้าปกสีขาวแข็งและทนทาน ตอนเป็นเด็กฉันรู้สึกว่ามันสื่อกใหญ่กว่านี้ แต่พอได้ถือไว้ในมืออีกครั้งก็พบว่าขนาดของมันไม่ต่างจากสมุดทั่วไปนัก คงเพราะต้องเปิดอ่านในแนวนอนเลยรู้สึกว่ามันใหญ่

ชื่อหนังสือเป็นตัวอักษรลายมือ ด้านล่างมีหนูสองตัวท่าทางสนิทสนมเดินมองหน้ากันขณะถือตะกร้าใบใหญ่ ทั้งคู่สวมหมวกและเสื้อผ้าเข้าคู่กัน หนูตัวซ้ายใส่สีน้ำเงิน หนูตัวขวาใส่สีแดง

ตัวไหนเป็นกิริ ตัวไหนเป็นกระกันแน่ ถ้าจำไม่ผิดน่าจะเป็นฝาแฝดสินะ

เมื่อดูให้ดี ตัวอักษร “กิริ” ในชื่อหนังสือเป็นสีน้ำเงิน ส่วน “กระ” เป็นสีแดง

ฮิะ อย่างนี้เองหรือ

พอตระหนักได้ฉันก็รู้สึกคล้ายเกิดความตื่นเต้นบางอย่าง เมื่อรู้เรื่องนั้นแล้วก็ทำให้เข้าสู่เรื่องเล่าได้ง่ายขึ้น

ฉันเปิดหนังสือผ่านๆ พลางติดตามเรื่องราวในภาพวาดไปด้วย กิริกับกระเข้าไปในป่าใหญ่ ไซ้แล้ว พวกเขาพบไซฟองยักษ์...ฉากสุดท้ายเป็นภาพใหญ่วาดทับสองหน้าคู่ แพนเค้กที่ทอดเสร็จแล้วพองฟูอยู่ในกระทะไบยักษ์

จะว่าไป คุณบรรณาธิกรัซโคมาจิให้กระทะมาด้วยนี่นา ฉันนึกถึงเรื่องนั้นพลางอ่านตัวอักษรบนหน้ากระดาษ

คาสเทลล่าสี่เหลี่ยมที่น่ากิน พองฟูเต็มกระทะ

ประโยคนั้นประโยคเดียวทำให้ฉันตกใจเล็กน้อย

เอ่ คาสเทลล่าหรือkah หรือ คิดว่าเป็นแพนเค้กมาตลอดเลย

ฉันพลิกหน้าหนังสือย้อนกลับ กิริกับกระกำลัง “ปรุงอาหาร” มีไข่กับน้ำตาล นมกับแป้งสาลี ผสมแล้วทอดบนกระทะ คาสเทลล่านี้ทำง่ายเกินคาดซะ

เสียงหูดกาน้ำร้องดังวืด

ฉันลุกขึ้น ปิดแก๊ส แกะพลาสติกห่อราเม็งถั่ว

ฉันคิดว่าเคยอ่านไปหลายครั้ง แต่คงลืมเนื้อหาไปแล้ว หรือ
ควรบอกว่าจำได้แบบคร่าวๆ ดี

ทว่าเมื่อโตเป็นผู้ใหญ่แล้วได้ดูหนังสือภาพที่เคยอ่านตอนเด็ก
อีกครั้งก็สนุกไม่น้อย ได้ค้นพบอะไรใหม่ๆ ด้วย

เมื่อเทน้ำร้อนลงในราเม็งถ้วยแล้วปิดฝา เสียงโทรศัพท์ก็ดังขึ้น
ฉันดูสมาร์ตโฟน ซายะนั่นเอง นานที่ปีหน้าจะโทรมา ถ้า
ไม่เศร้าซึมสุดๆ ก็คงแฮปปี้สุดๆ ไม่พ้นสองกรณีนี้แน่

ใส่น้ำร้อนลงไปในการาเม็งถ้วยแล้วเสียด้วย ฉันเหลือบมองมัน
อยู่สามวินาทีแล้วรับโทรศัพท์

“ฮะ โทโมกะ โทะชิ จู่ๆ ก็โทรมา วันนี้หยุดงานใช่ไหม”

“อ้อ”

ซายะพูดด้วยน้ำเสียงคล้ายรู้สึกผิดว่า

“ขอโทษนะ พอดีมีเรื่องอยากปรึกษาโทโมกะนิดหน่อย คุณ
ได้ไหม”

“ได้ดี มีอะไรเธอ”

ฉันปรับท่าทางให้พร้อมรับฟัง คืออึ้งนะ ปลายสายพูดขึ้น น้ำเสียง
เปลี่ยนไปในฉับพลัน

“เดือนหน้าก็คริสต์มาสแล้วใช่ไหม ฉันกับเขาคงตกลงกันว่าให้
ต่างคนต่างบอกอีกฝ่ายว่าอยากได้ของขวัญอะไรนะ ฉันควรขออะไรดี
ถ้าแพงไปก็ดูไม่น่ารัก ถ้าถูกไปก็กลัวอีกฝ่ายจะผิดหวัง โทโมกะเซ็นส์ดี
อยู่แล้ว เลยอยากขอไอเดียสักหน่อยนะ”

...แฮปปี้สุดๆ นี่เอง

ฉันนึกถึงราเม็งถ้วยแล้วรู้สึกอารมณ์เล็กน้อย เรื่องพรรคนั้น
รอให้กินเสร็จจาก่อนค่อยคุยก็ได้ แต่ถึงขั้นนี้แล้ว จะขอผิดไปคุยทีหลัง

ก็พูดไม่ออก ฉันจึงได้แต่ตอบเบาๆ ว่า “อ้อ” จากนั้นเปลี่ยนเป็น
โหมดลำโพงแล้ววางสมาธิโฟนไว้บนโต๊ะเตี้ย เออออกตอบกลับคำพูด
ของชายะพลางหักตะเกียบออกจากกัน กินราเม็งถ้วยโดยระวัง
ไม่ให้เสียงเล็ดลอดเข้าไป ดูเหมือนชายะจะสังเกตได้น้ำเสียงของฉัน
ฟังดูไม่มีกะจิตกะใจนัก เธอเอ่ยขึ้น

“อ้าว ยุ่งอยู่หรือเปล่า ทำอะไรอยู่เหรอ”

ว่าจะกินราเม็งถ้วยนะ ความจริงคือกำลังกินอยู่ แต่ฉันเลือก
ตอบอีกอย่าง ไม่อยากให้อีกฝ่ายรู้เรื่องนั้น

“เปล่า ไม่มีอะไรหรอก ดูหนังสือภาพอยู่นะ คุริกับคุระ”

“คุริกับคุระ...เรื่องที่ทำไม่วนนะเหรอ”

มีคนอาการหนักกว่าฉันอีกแะ แพนเค้กยังใกล้เคียงกว่าเยอะ

“ไม่ใช่ไม่วนซะหน่อย คาสเทลล่าต่างหาก”

“เอ่ จริงเหรอ อ้าว เรื่องที่เดินอยู่ในป่าแล้วเจอไซยักซี่ไซ้ใหม่”

“ก็ใช่แหละ แต่พอหนูสองตัวคุยกันว่าจะทำอะไรดี สุดท้ายก็เลือก
คาสเทลล่านะ”

“เอ่ คาสเทลล่าหรือเหรอ แบบนี้ก็เป็นมุมมองของคนที่ทำอาหาร
เป็นประจำนะสิ ถ้าไม่รู้ว่าจะทำอะไรได้บ้างก็นึกเมนูนี้ไม่ออกหรอก”

มีวิธีคิดแบบนั้นด้วยสินะ

ฉันดื่มซุปรามาเม็งอีกๆ ชายะพูดต่อ

“ว่าแล้วเชียว โทโมกะต่างจากฉันจริงๆ อ่านหนังสือภาพใน
วันหยุดด้วย ดูไฮโซมีการศึกษาจังเลย คนโตเกี่ยวเป็นแบบนี้ทุกคน
หรือเปล่า”

“จะว่ายังไงดีละ ก็มีคาเฟ่หนังสือภาพอยู่นะ”

ฉันตั้งใจตอบไม่ตรงประเด็นนัก ตั้งแต่เรียนจบมัธยมปลาย

ชายะช่วยงานร้านขายวัสดุอุปกรณ์ของครอบครัวมาตลอด เธอคิดเองเออเองว่าฉันเป็นมนุษย์เมืองกรุงสมบูรณ์แบบที่คอยเล่าเรื่องราวของโตเกียว ซึ่งเป็นโลกที่เธอไม่รู้จักให้ฟัง

“โทโมกะสุดยอดไปเลย เป็นดวงดาวแห่งความหวังของบ้านเกิด เชียวนะ เดินทางเข้าโตเกียว ใช้ชีวิตขยันขันแข็ง เป็นสาวแกร่งที่มีหน้าที่การงานมั่นคง”

“ไม่ขนาดนั้นซะหน่อย”

ฉันปฏิเสธขณะตกอยู่ในความรู้สึกผิดบาป รู้สึกคล้ายจิตใจด้านอัปลักษณ์ของตัวเองสะท้อนอยู่บนความใส่อับริสุทธิของชายะราวกับกระจกเงา

ฉันบอกชายะไปว่า “สายงานเกี่ยวกับเสื้อผ้า” เพราะนี่ก็ออกเพียงคำนั้นที่สื่อถึงงานเกี่ยวกับเสื้อผ้าได้โดยยังไม่ข้ามเส้นไปสู่คำโกหก ฉันไม่ได้บอกกระทั่งชื่อของเอเดน เพราะหากเธอเอาไปค้นดูก็จะความแตก

ฉันทำร้ายจิตใจชายะไม่ได้ นี่ไม่ใช่เรื่องของมิตรภาพ แต่อาจเป็นเพราะเธอคอยยกยอฉันว่า “สุดยอด” อาจเป็นเพราะฉันต้องการใครสักคนเพื่อวางตนให้เหนือกว่า และอาจเป็นเพราะชายะสร้างตัวตนที่ฉันอยากเป็นขึ้นมา

ตอนเรียนอยู่วิทยาลัย คำชื่นชมของเธอมิได้ทำให้ฉันรุ่มรวยและสร้างขวัญกำลังใจ แต่พักหลังมานี้ ฉันเริ่มรู้สึกหมดเรี่ยวแรงเมื่อได้ยินคำว่า “สุดยอด”

ฉันวางตะเกียบลงด้วยใจที่ยากลำบาก รับประทานอาหารของชายะไปสองชั่วโมงเต็มๆ

เช้าวันถัดมา ฉันตื่นสาย วิ่งแจ้นขึ้นรถไฟโดยไม่แต่งหน้าหรือหวีผมให้เรียบร้อย

พอเริ่มจิ้มสมาธิเล่นหลังจากขึ้นที่นอนก็หายง่วง และการเริ่มเปิดคูคลิวิตีโอของไอดอลที่ชอบนั้นถือเป็นความผิดพลาดใหญ่หลวง รู้ตัวอีกทีก็ตะวันขึ้น ฉันนอนไม่พอ แคมต้องเข้ากะเช้าด้วย

หลังร้านเปิด ฉันกัดฟันกลั้นหาขณะจัดเรียงสินค้าบนชั้นล่างสุด ทันใดนั้นก็มีความวาดลอลยมาจากเหนือศีรษะ

“อยู่นี่เอง! นี่เธอ มาคุยกันหน่อย!”

เสียงแหลมสูงบาดแก้วหู ฉันเงยหน้ามองอีกฝ่ายขณะยังนั่งย่อเข่า หญิงทรงผมยุ่งเหยิงยืนจังก้ามองลงมาที่ฉัน

เธอคือลูกค้าที่มาถามเมื่อหลายวันก่อนว่าระหวางสีม่วงแดงกับสีน้ำตาล เลือกลีไหนดี

ฉันรีบลุกขึ้น ลูกค้ายื่นเสื้อไหมพรมสีม่วงแดงใส่หน้าฉัน

“นี่หมายความว่ายังไง ชายของด้อยคุณภาพแบบนี้เนี่ยนะ”

ทั้งร่างกายคล้ายเลือดหยุดสูบฉีด ของด้อยคุณภาพหรือเกิดอะไรขึ้นกันแน่

“ทำไมใส่เครื่องซักผ้าแล้วหดแบบนี้! ฉันจะคืนสินค้า ช่วยคืนเงินมาด้วย”

ฉันรู้สึกได้ทันทีว่าเลือดที่หยุดสูบฉีดไปเมื่อครู่กลับมาไหลเวียนอย่างรุนแรง น้ำเสียงตอบกลับแข็งห้วนไปโดยอัตโนมัติ

“ทางเราไม่รับสินค้าคืนในกรณีที่ใส่เครื่องซักผ้ามาแล้วค่ะ”

“ฉันซื้อตัวนี้เพราะเธอบอกว่าดีไงล่ะ! ช่วยแสดงความรับผิดชอบด้วย!”

กล่าวหากันชัด ๆ ที่ผ่านมาฉันเคยรับมือกับคำร้องเรียนของ

ลูกค้าอยู่บ้าง แต่เพิ่งเคยเจอคนพูดจาไม่รู้เรื่องแบบนี้เป็นครั้งแรก

ฉันครุ่นคิดอย่างหนักเพื่อดึงความสับสนเยือกเย็นกลับมาให้ได้ ฉันเรียนรู้ทุกอย่างจากการฝึกงานมาแล้วว่าในเวลาเช่นนี้ควรทำอะไร แต่ในหัวกลับขาวโพลนด้วยอารมณ์ที่ข้ามขั้นจากความสับสนไปเป็นความโมโห นึกแผนการรับมือไม่ออกเลย

“จิงใจขายสินค้าด้วยคุณภาพมาให้ เห็นฉันเป็นตัวตลกใช่ไหม”

“ไม่ใช่แบบนี้เลยคะ!”

“คุยกับเธอไม่รู้เรื่องเลย ไปเรียกหัวหน้ามา”

เสียงวิ่งดังขึ้นจากหลังลิ้นในหัว คนที่เห็นอีกฝ่ายเป็นตัวตลก คือทางนั้นไม่ใช่หรือไง

หากขอให้ “หัวหน้า” ช่วยอะไรได้จริง ฉันก็อยากทำแบบนั้น แต่จังหวะเวลาช่างไม่เป็นใจ วันนี้คุณอุเอซิมะซึ่งเป็นหัวหน้างาน เข้ากะบ่าย

“วันนี้จะเข้ามาที่ร้านช่วงบ่ายคะ”

“อ้อเหวอ งั้นตอนบ่ายฉันจะมาใหม่”

ลูกค้าเหลือบตามองป้ายชื่อของฉัน “คุณฟูจิกินะ!” เธอทิ้งท้าย แล้วจากไป

ฉันซึ่งเป็นดวงดาวแห่งความหวังของเพื่อนฝูงที่บ้านเกิด เป็นสาวมั่นขยันขันแข็ง หน้าที่การงานมั่นคง แต่กลับถูกลูกค้าที่มาร้องเรียนอย่างเลอะเทอะตราหน้าว่าไร้ความสามารถ ถูกเหยียดหยามต่อว่า จนได้แต่โกรธจนตัวสั่น ร้องไห้โฮ

ไม่ยากให้ชายะเห็นฉันในสภาพนี้เลย

อดส่ำห์ปากเพียรเรียนหนังสือ นี่จากชนบทมุ่งหน้าสู่โตเกียว